

Publicerad 2012-01-04 21:41 av Lazyeye

Och han var vacker när han log, som om han vore fiktiv

Kanske var det för att det var platsen, där inga färger dör, bleknar eller försvinner, platsen de letat efter. Där kroppar tilläts döljas bakom lövtäta träd som lovade att inte avslöja, tjocka trädgrenar som inte ens guds ögon kunde tränga igenom för att lösgöra två kroppar i sodomi. Som Athenas Egid lagt en skyddande hinna över dem. Där de lät tillfredsställelse agera pionjär för rörelser som smälte samman i ett intensivt andetag.

Det var platsen han drömde om, jordens mjuka smekningar, som en meoldisk ton, som fick huden att knöttra sig, precis som den svaga vinden mellan naturens täta växtlighet. Och han visste, David visste, att om han var tvungen att välja mellan det han kände gentemot Gabriel när han fyllde honom, eller den trygghet han byggt upp som inte Gabriel inte kunde ge honom, skulle han med betoning välja Gabriel. Han, med skrattrynkorna som formade hans betydligt äldre anletesdrag, han, som försvann spårlöst när han behagade, som fick David att önska att han aldrig lämnat sin trygghet, bara för att släppa det igen, när ansiktet med det axellånga håret stod framför honom, med skrattgropar djupa som deras synder.

Historian upprepade sig, avskalad, ensam, det svarta håret, där tallbarr lämnade stänk av grönska. Väntan, förväntan, saknad och längtan. Ljuset mot hans hud som påminde honom, där asfaltsdjungeln bredde ut sig framför hans fötter. Där de fuktiga kullerstenarna fick benen att glida i olika riktningar. Slut ögonen och räkna till 28. Det var något med saknad, som fick en att vilja mer. Där lärdomen om att bli starkare för att hinna till 28 innan lidandet tog över, plötsligt kändes mer avlägset än någonsin. Och han som gjorde sitt bästa, för att skapa ett vackert förflutet. Det kändes som döden, resolutionen, att släppa taget.

Om David inte mindes fel, så var det vid midnatt som en fantom uppenbarade sig i dörröppningen, med ett leende som fick huden vid ögonvråarna att rynka ihop sig en aning. Det ljusbruna håret, lätt struket bakåt. Ett ögonblick passerade, två, och något band fast Davids fötter vid marken, världen vände sig precis som magen och saknad ersattes av ett pulserade behov.

”Det är okej om jag stannar va?” Gabriel passerade honom och tog av sig kläderna. Precis i det ögonblicket när Gabriel exponerade en lätt hårig bröstkorg, släppte repen runt Davids fotleder och det kändes som att han skulle levitera.

Månen strök Gabriels bleka hud, la emphasis längst höftbenen för att flyktigt sprida sig och avslöja en liten del, av en, inte särskilt liten, kuk. David visste vad han borde göra, vad han skulle gjort, om han lyckades slita blicken från det som stod framför honom. De där minnena som aldrig slutat andas, fyllde hans inre med en röst som lät fotstegen utanför blekna och försvinna.

De utövade en egen religion mellan lakanen, den nya tron där guds ögon inte kunde genomborra, kritisera eller eliminera dem. David fylldes av något som fick Pythagoras sats att blekna i jämförelse.

Andetagen brände i nacken på David som pressade sin pojaktiga kropp mot den betydligt kraftigare. Han kunde känna redan nu, att morgondagen planerade känslan av en lemlästad kropp, ömande leder, men även en hårdnackad oskuldsfullhet när han mötte världen med klarare ögon. Det var så han gjorde, Gabriel, fyllde

alla hål han kunde, förmedla en känsla, suga ut all ensamhet, älska-hel hjärtat, smeka händerna över kroppen-godhjärtat. Möta världens fördommar med ett leende och få de osäkra att sträcka på sig med högt huvud och rak ryggrad.

Gabriel överskred alla gränser, han byggde vulkaner, använde sina händer som en virtuos, varsamt lät fingrarna sköta gitarrens strängar. Hur djävulens tålamod lät en mördares perfekta plan verkställas. Hur David kompromissade sin egen lycka med hoppet om att Gabriel återigen skulle visa sig.

Tillsammans utbytte de kroppsvätskor, utdragna stönanden och svett som fick håret att klibba fast mot pannan. Glaset hade passerat halvfullt och var påväg mot översvämning, ett överklassknoll där finmotorik inte längre spelade någon roll. Där höft rörelser, tävlade mot klockan och den som lyckades komma flest gånger fick ett utökat bankkonto, det var så det kändes om David definierade känslan som Gabriel gav honom med att lycka gick att köpa för pengar. Stenrik.

Och han var vacker när han log, som om han vore fiktiv, och han höll förtvivlan i sina kupade händer och väntade på att tiden skulle ta dem med sig. Han är tyst, men stark och instinkten var aldrig något att följa. Och övertygelsen om att han inte vet vad han missar, att han glömt vart hjärtat sitter. Beviset på att en person kunde eliminera känslan att vara ensam. Där tonerna av ostämda gitarrer och ett engelskt nyår, som att inte vara ensam, inte var samma sak som att känna sig ensam, fick en helt ny innebörd. Revelationen om att om en av dem försvann, så försvann dem båda. Och det var mellan de där inklämda sekunderna mellan vad som skulle bli, airborne toxic events toner, någonstans runt midnatt, och det som varit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lazyeye med Poeter.se id #37944 innehar upphovsrätten